

Sprawa C-240/23

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

17 kwietnia 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Bundesverwaltungsgericht (Niemcy)

Data postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

9 grudnia 2022 r.

Strona wnosząca skargę rewizyjną:

Herbaria Kräuterparadies GmbH

Druga strona postępowania rewizyjnego:

Freistaat Bayern

Odpis

Bundesverwaltungsgericht (federalny sąd administracyjny, Niemcy)

POSTANOWIENIE

[...]

W sprawie przed sądem administracyjnym

Herbaria Kräuterparadies GmbH,
[...] Fischbachau,

strona skarżąca,
strona wnosząca środek
zaskarżenia
i strona wnosząca skargę
rewizyjną

[...]

przeciwko

Freistaat Bayern,
reprezentowanemu przez Landesanstalt für Umwelt, Gesundheit und Verbraucherschutz Bayern (prokuraturę kraju
związkowego Bawarii, Niemcy),
[...] Monachium,

stronie przeciwnej,
drugiej stronie postępowania w
przedmiocie środka zaskarżenia
i drugiej stronie postępowania
rewizyjnego

Bundesverwaltungsgericht (federalnego sądu administracyjnego) (3. Izba)
po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 grudnia 2022 r.
[...]

postanowił, co następuje:

Postępowanie zostaje zawieszono.

Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kieruje się, na podstawie z art. 267 TFUE, następujące pytania prejudycjalne dotyczące wykładni rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 (Dz.U. 2018, L 150, s. 1) w aktualnym brzmieniu nadanym rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2022/474 z dnia 17 stycznia 2022 r. (Dz.U. 2022, L 98, s. 1) oraz Karty praw podstawowych Unii Europejskiej:

1. Czy wykładni art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 należy dokonywać w ten sposób, że logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej można używać w odniesieniu do żywności przetworzonej, która jest przywożona celem wprowadzenia jej do obrotu w Unii jako produkt ekologiczny na warunkach określonych w art. 45 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848, ale nie spełnia wymogów określonych w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 w związku z załącznikiem II część IV pkt 2.2.2. lit. f), ponieważ oprócz produktów roślinnych zawiera minerały i witaminy pochodzenia nieroślinnego?
2. W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: Czy z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wynika, że logo

produkcji ekologicznej Unii Europejskiej można używać w odniesieniu do żywności przetworzonej, jeżeli pochodzi ona z Unii Europejskiej i jest zgodna z równoważnymi przepisami dotyczącymi produkcji i kontroli państwa trzeciego uznanego zgodnie z art. 48 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848, ale nie spełnia wymogów określonych w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 w związku z załącznikiem II część IV pkt 2.2.2. lit. f)?

3. Czy z art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wynika, że tego rodzaju żywność przetworzona pochodząca z Unii Europejskiej zgodnie z art. 30 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 może być opatrzona terminem odnoszącym się do produkcji ekologicznej bez użycia logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej?

U z a s a d n i e:

I

- 1 Sprawa dotyczy znakowania żywności przetworzonej jako pochodzącej z produkcji ekologicznej.
- 2 Strona skarżąca wytwarza produkt „Blutquick” – mieszankę soków owocowych i wyciągów ziołowych pochodzących z produkcji ekologicznej. Do napoju dodaje się witaminy i glukonian żelaza, które nie są pochodzenia roślinnego. Strona skarżąca sprzedaje „Blutquick” jako suplement żywieniowy. Na opakowaniu znajdują się logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, krajowe oznakowanie produkcji ekologicznej oraz informacja o pochodzeniu składników z „kontrolowanych upraw ekologicznych”.
- 3 Decyzją z dnia 18 stycznia 2012 r. Bayerische Landesanstalt für Landwirtschaft (bawarski urząd rolnictwa, Niemcy) nakazał stronie skarżącej między innymi usunięcie z etykiet, znakowania, reklamy i materiałów sprzedażowych produktu do dnia 1 grudnia 2012 r. informacji o ekologicznej produkcji rolnej, chronionej zgodnie z art. 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. 1991, L 189, s. 1). Tytułem uzasadnienia podniósł, że w świetle przepisów rozporządzenia (WE) nr 834/2007 i art. 27 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. 2008, L 250, s. 1) do przetworzonych produktów oznaczonych jako produkty ekologiczne można dodawać witaminy i minerały jedynie wtedy, kiedy ich użycie jest prawnie wymagane. W wypadku „Blutquick” tak nie jest.
- 4 Strona skarżąca złożyła skargę na tę decyzję. Verwaltungsgericht (sąd administracyjny) skierował do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

pytania dotyczące wykładni art. 27 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 889/2008. W wyroku z dnia 5 listopada 2014 r. w sprawie C-137/13 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej rozstrzygnął, że wykładni art. 27 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 889/2008 należy dokonywać w ten sposób, iż stosowanie substancji, o której mowa w tym przepisie, jest wymagane przez prawo tylko pod warunkiem, że przepis prawa Unii lub zgodny z nim przepis prawa krajowego w sposób bezpośredni nałożył obowiązek dodania tej substancji do środka spożywczego, aby mógł on być sprzedawany. Stosowanie takiej substancji nie jest wymagane przez prawo w takim sensie, jeżeli środek spożywczy jest sprzedawany jako suplement żywieniowy z oświadczeniem żywieniowym lub zdrowotnym albo jako środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, aczkolwiek oznacza to, że w celu przestrzegania obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa Unii dotyczących dodawania substancji do środka spożywczego ów środek spożywczy powinien zawierać określoną ilość danej substancji. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie wypowiedział się w przedmiocie podniesionego już w tamtym postępowaniu przez stronę skarżącą zarzutu, zgodnie z którym ma ona być dyskryminowana względem przedsiębiorstw z państw trzecich posiadających system produkcji uznany za równoważny, ponieważ odsyłający Verwaltungsgericht (sąd administracyjny) nie zadał w tej kwestii pytań.

- 5 Verwaltungsgericht (sąd administracyjny) oddalił skargę jako bezzasadną. Podobnie został oddalony środek odwoławczy strony skarżącej. W wyroku z dnia 29 lipca 2021 r. w przedmiocie zgodności z prawem zaskarżonej decyzji sąd odwoławczy wyjaśnił, że dodawanie witamin i glukonianu żelaza w wypadku żywności przetworzonej takiej jak „Blutquick” nie jest wyraźnie wymagane przez prawo, w związku z czym używanie przez stronę skarżącą logo produkcji ekologicznej (zwanego dalej „logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej”) narusza przepis dotyczący znakowania zawarty w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 834/2007. Nie należy również dokonywać wykładni rozszerzającej art. 27 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 889/2008 w świetle art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą praw podstawowych”). Strona skarżąca uważa, że jest nierówno traktowana w związku z art. 33 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 834/2007, ponieważ przepis ten pozwala, by konkurencyjne produkty z USA były wprowadzane na rynek w Unii Europejskiej jako produkty ekologiczne z logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, mimo że dodaje się do nich substancje, przede wszystkim witaminy, które są niedopuszczalne w wypadku produkcji w Unii Europejskiej zgodnie z art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 834/2007, art. 27 ust. 1 i załącznikiem VIII do rozporządzenia (WE) nr 889/2008. Takie nierówne traktowanie ma jednak nie mieć miejsca. Odpowiednie produkty ekologiczne z USA mogą być wprawdzie wprowadzane do sprzedaży w Unii Europejskiej jako produkty ekologiczne, ale nie mogą być oznaczane za pomocą logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej. W myśl art. 25 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej można stosować, jeżeli produkty odpowiadają wymogom rozporządzenia (WE) nr 834/2007. W wypadku równoważnych produktów nie dzieje się tak automatycznie; są one zgodne

z rozporządzeniem w rozumieniu art. 25 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 wyłącznie pod warunkiem, że bez wyjątków spełniają określone w nim wymogi. W wypadku produktu wytworzonego w USA, który odpowiada produktowi strony skarżącej, tak nie jest.

- 6 W ramach skargi rewizyjnej strona skarżąca nadal kwestionuje decyzję z dnia 18 stycznia 2012 r., podnosząc zasadniczo, że produkt przywożony jako produkt równoważny może być oznaczany logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej również wtedy, kiedy nie spełnia jednocześnie wymogów produkcyjnych określonych w rozporządzeniu VO (WE) nr 834/2007. Jeżeli zakazuje się jej stosowania tego logo w odniesieniu do produktu „Blutquick”, to wówczas dochodzi do naruszenia zasady równości przewidzianej w art. 20 karty praw podstawowych. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że naruszenie tej zasady ma już miejsce z uwagi na fakt, że produkty amerykańskie z dodanymi witaminami i minerałami – niezależnie od stosowania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej – mogą być przedstawiane jako produkty ekologiczne, podczas gdy ona sama może sprzedawać swój produkt „Blutquick” jedynie jako produkt konwencjonalny. Uważa, że zakaz dodawania do jej produktu witamin i składników mineralnych nie może znajdować wobec niej zastosowania, jeżeli nie znajduje on zastosowania wobec producentów w USA.
- 7 Strona przeciwna kwestionuje zasadność skargi rewizyjnej, podnosząc co do zasady, że produkt pochodzący z uznanego państwa trzeciego może być oznaczany logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej jedynie wtedy, kiedy spełnia wymogi określone w rozporządzeniu (WE) nr 834/2007. W tym wypadku nie zachodzi podniesione nierówne traktowanie. Poprzez wzajemne uznawanie równoważności przyznano dostęp do rynku Unii również produktom, które nie odpowiadają wymogom produkcji ekologicznej Unii. Postulowane przez stronę skarżącą równe traktowanie względem produktów amerykańskich prowadziłoby do istotnej zmiany systemu Unii Europejskiej, której właśnie nie przewidziano w związku z uznawaniem równoważności i która zagrażałaby celom przepisów Unii.

II

- 8 Postępowanie należy zawiesić, a do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy, zgodnie z art. 267 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), skierować wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Wykładnia prawa Unii mającego znaczenie dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie nie jest na tyle oczywista, że nie pozostawia ona miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości [zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r., Consorzio (C-561/19, EU:C:2021:799, pkt 39)].
- 9 1. Decyzją z dnia 18 stycznia 2012 r. stronie skarżącej zakazano stosowania w odniesieniu do swojego produktu „Blutquick” chronionej prawem Unii informacji o ekologicznej produkcji rolnej. Zakaz obejmuje stosowanie logo

produkcji ekologicznej Unii Europejskiej oraz niemieckiego oznakowania produkcji ekologicznej, a także ewentualne inne informacje o produkcji ekologicznej, na przykład na liście składników. Ocena prawną decyzji ze względu na jej charakter aktu administracyjnego o trwałych skutkach należy oprzeć na stanie prawnym obowiązującym w chwili rozstrzygnięcia sprawy przez sąd rozpatrujący skargę rewizyjną [zob. w tej kwestii wyrok Bundesverwaltungsgericht (federalnego sądu administracyjnego) z dnia 13 czerwca 2019 r., 3 C 28.16, BVerwGE 166, 32, pkt 11]. W związku z tym nie należy już brać pod uwagę rozporządzenia (WE) nr 834/2007, na którym strona przeciwna oparła swoją decyzję, lecz obowiązujące od dnia 1 stycznia 2022 r. rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/848 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 (Dz.U. 2007, L 150, s. 1).

- 10 2. Podstawę prawną zakazu wydanego stronie skarżącej stanowi art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848. Zgodnie z tym przepisem w przypadku niezgodności wpływającej na integralność produktów ekologicznych lub produktów w okresie konwersji na wszystkich etapach produkcji, przygotowania i dystrybucji, takiej jak wynikająca ze stosowania niedopuszczonych produktów, substancji lub technik, lub pomieszczenia z produktami nieekologicznymi, właściwe organy zapewniają, by w znakowaniu i reklamie całej przedmiotowej partii lub serii produkcyjnej nie umieszczano odniesień do produkcji ekologicznej. Niezgodność w rozumieniu art. 3 pkt 57 rozporządzenia (UE) 2018/848, wymagana w świetle powyższego jako podstawa interwencji, wynika w wypadku „Blutquick” – jako żywności przetworzonej – z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 w związku z załącznikiem II część IV pkt 2.2.2. lit. f). Zgodnie z tymi przepisami w przetwórstwie spożywczym zezwala się na użycie minerałów (wraz z pierwiastkami śladowymi), witamin, aminokwasów i mikroelementów, pod warunkiem że ich użycie w żywności przeznaczonej do normalnego spożycia jest „bezpośrednio prawnie wymagane” w znaczeniu, że jest bezpośrednio wymagane przepisami prawa Unii lub przepisami prawa krajowego zgodnymi z prawem Unii, z tym skutkiem, że żywność ta nie może w ogóle być wprowadzona do obrotu jako żywność przeznaczona do normalnego spożycia, jeżeli te minerały, witaminy, aminokwasy lub mikroelementy nie zostaną dodane. W wypadku „Blutquick” tak nie jest, czego nie kwestionuje również strona skarżąca. W związku z powyższym brzmienie załącznika II część IV pkt 2.2.2. lit. f) rozporządzenia (UE) 2018/848 nie obejmuje dodawania witamin i glukonianu żelaza do produktu strony skarżącej. Skutkuje to tym, że stosowanie logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej jest wykluczone zgodnie z art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848; to samo dotyczy niemieckiego oznakowania produkcji ekologicznej w świetle art. 33 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2018/848. W myśl art. 30 ust. 1 rozporządzenia (EU) 2018/848 niedopuszczalne jest również znakowanie „Blutquick” jako produktu „ekologicznego”. W wypadku nieograniczonego stosowania wskazanych przepisów zakaz z dnia 18 stycznia 2012 r. byłby zgodny z prawem, a skarga i skarga rewizyjna podlegałyby oddaleniu.

- 11 3. Strona skarżąca podnosi w odpowiedzi, że z zasady równego traktowania przewidzianej w art. 20 karty praw podstawowych wynika, iż musi być uprawniona do oznaczania „Blutquick” logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej i informacją o produkcji ekologicznej, ponieważ odpowiedni produkt wyprodukowany w USA może być tam wprowadzany do obrotu jako „organic”, a tym samym – na podstawie umowy o równoważności między Unią Europejską a USA – może być wprowadzany na rynek w Unii jako żywność ekologiczna, co obejmuje stosowanie logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej. Sąd odsyłający nie jest w stanie zdecydować bez wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, czy w świetle tego argumentu skarga rewizyjna zasługuje na uwzględnienie. Niniejszy przypadek nasuwa szereg kwestii dotyczących wykładni prawa Unii, które wymagają wyjaśnienia.
- 12 a) Sąd odsyłający opiera się przy tym na założeniu, że Karta praw podstawowych Unii Europejskiej znajduje zastosowanie w świetle swojego art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze, ponieważ przepisy rozporządzenia (UE) 2018/848 dotyczą stosowania prawa Unii.
- 13 b) Artykuł 20 karty praw podstawowych wymaga, aby porównywalne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a sytuacje odmienne nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest uzasadnione w sposób obiektywny [zob. utrwalone orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wyrok z dnia 3 lutego 2021 r. (C-555/19, EU:C:2021:89, pkt 95)].
- 14 aa) Jeśli chodzi o istnienie nierównego traktowania, należy w pierw wyjaśnić, czy strona skarżąca słusznie podnosi, że w odniesieniu do stosowania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej jej produkt „Blutquick” jest traktowany inaczej niż odpowiedni produkt przedsiębiorstwa z państwa trzeciego takiego jak USA, jeżeli jest przywożony do Unii w celu wprowadzenia go do obrotu jako produktu ekologicznego zgodnie z art. 45 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848. Jak wyjaśniono w pkt 2, „Blutquick” nie może być wprowadzany do obrotu z logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej ze względu na dodawanie witamin i glukonianu żelaza zgodnie z art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848. Do nierównego traktowania dochodziłoby zatem wtedy, kiedy odpowiadająca temu produktowi żywność przetworzona z państwa trzeciego, w którym dodawanie odpowiednich witamin i minerałów jest dozwolone w świetle przepisów dotyczących produkcji uznanych za równoważne, w wypadku wprowadzenia do obrotu w Unii Europejskiej mogłaby być oznaczona logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej, mimo iż ze względu na dodawanie tych witamin i minerałów nie jest zgodna z przepisami dotyczącymi produkcji zawartymi w rozporządzeniu (UE) 2018/848.
- 15 Sąd odsyłający uważa, że w świetle uregulowania zawartego w art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 i dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – również w postępowaniu C-137/13 – nie można wystarczająco jasno odpowiedzieć na pytanie, czy taki produkt przywieziony z państwa trzeciego mógłby być oznaczony logo produkcji

ekologicznej Unii Europejskiej. Sąd odwoławczy – jeszcze w okresie obowiązywania rozporządzenia (WE) nr 834/2007 – udzielił na to pytanie odpowiedzi przeczącej, wskazując przy tym zasadniczo, że zgodnie z art. 25 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 834/2007 logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej może być używane, jeżeli produkty spełniają wymogi określone w tym rozporządzeniu. W opinii tego sądu rozporządzenie (WE) nr 834/2007 ma przy tym rozróżniać produkty, które spełniają wymogi rozporządzenia, i produkty, które są jedynie równoważne. Te drugie mają nie spełniać warunków określonych w rozporządzeniu w rozumieniu art. 25 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 834/2007. Ta argumentacja, którą co do zasady można odnieść również do aktualnego stanu prawnego, nie jest jednak do tego stopnia przekonująca, aby uznać wynik takiej wykładni za niepozostawiający wątpliwości. Dotyczy to również zakresu, w jakim sąd odwoławczy odnosi się do systematyki przepisu i celu ochrony konsumentów. Pewne argumenty mogłyby prawdopodobnie przemawiać za tym, że produkowana w państwie trzecim żywność przetworzona, która zostaje wprowadzona do obrotu w Unii Europejskiej na warunkach określonych w art. 45 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848, może być oznaczona logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej również wtedy, kiedy oprócz produktów roślinnych zawiera minerały i witaminy pochodzenia nieroślinnego, a tym samym nie spełnia wymogów określonych w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 w związku z załącznikiem II część IV pkt 2.2.2. lit. f). Z jednej strony zgodne z brzmieniem art. 33 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 byłoby również uznanie za „zgodność z rozporządzeniem” zgodności nie z przepisami dotyczącymi produkcji, lecz w wypadku produktu przywożonego do Unii – z przepisami dotyczącymi przywozu, a w szczególności uznawania przepisów dotyczących produkcji i kontroli za równoważne zgodnie z art. 45 i nast. rozporządzenia (UE) 2018/848. Dla zgodności z rozporządzeniem w rozumieniu art. 33 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2018/848 wystarczałoby wówczas przywiezienie produktu przy spełnieniu obowiązujących w jego świetle warunków. Z drugiej strony celowi ograniczenia barier handlowych, który realizują uznanie równoważności i odpowiednia umowa o równoważności, prawdopodobnie bardziej odpowiada sytuacja, w której produkt przywożony z państwa trzeciego zgodnie z przepisami o równoważności może być oznaczany jako produkt Unii Europejskiej, który jest właśnie „równoważny”, a nie odpowiadający identycznym standardom; logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej ma prawdopodobnie istotne znaczenie dla konkurencyjności produktu z państwa trzeciego.

- 16 bb) Jeżeli na pierwsze pytanie prejudycjalne należy udzielić odpowiedzi twierdzącej, to w odniesieniu do stosowania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej mogłoby dochodzić do nierównego traktowania producentów mających siedzibę w Unii Europejskiej względem producentów z państw trzecich, w których obowiązują uznane za równoważne przepisy dotyczące produkcji i kontroli, jeżeli wprowadzanie do obrotu w Unii produktu wyprodukowanego w Unii i produktu wyprodukowanego w państwie trzecim niezależnie od różnych przepisów dotyczących produkcji i kontroli z jednej strony w Unii i z drugiej strony w państwie trzecim stanowiłoby porównywalne stany faktyczne. Mogłaby

za tym przemawiać okoliczność, że nie chodzi tutaj o produkcję, lecz o znakowanie produktów, które mogą być wprowadzane do obrotu w Unii i ze sobą konkurują. Jeżeli występowałoby nierówne traktowanie, mogłoby ono być jednak uzasadnione. Za merytoryczny powód nierównego traktowania można by przy tym przyjąć uznanie równoważności samo w sobie lub ułatwienia w handlu, które są jego celem. Strona skarżąca wychodzi natomiast z założenia, że takie uzasadnienie w żadnym razie nie wchodzi w grę w sytuacji, w której Komisja Europejska – jak ma to zdaniem strony skarżącej miejsce w niniejszym wypadku – uznała za równoważne przepisy dotyczące produkcji i kontroli, które nie są zgodne z „podstawowymi” przepisami obowiązującymi w Unii. Przedsiębiorstwo produkujące w Unii miałooby mieć wówczas prawo podlegania obowiązkowi przestrzegania wyłącznie przepisów dotyczących produkcji mających zastosowanie do przedsiębiorstwa z państwa trzeciego. Nie można z wystarczającą pewnością udzielić odpowiedzi na pytanie, czy w związku z tym z art. 20 karty praw podstawowych wynika, że logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej można stosować do żywności przetworzonej, jeżeli pochodzi ona z Unii Europejskiej i jest zgodna z równoważnymi przepisami dotyczącymi produkcji i kontroli państwa trzeciego uznanego na podstawie art. 48 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848, ale już nie z wymogami określonymi w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 w związku z załącznikiem II część IV pkt 2.2.2. lit. f). Poruszona tutaj problematyka związana z praktyką wzajemnego uznawania może mieć duże znaczenie. Nasuwają się w związku z nią różnorakie pytania w zakresie równego traktowania oraz odwrotnej dyskryminacji, a także ewentualnej utraty autonomii regulacyjnej Unii [zob. opinię rzecznik generalnej E. Sharpston z dnia 8 maja 2014 r. (C-137/13, EU:C:2014:318, pkt 59)]. W tym zakresie potrzebne jest wyjaśnienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

- 17 cc) Niezależnie od uprawnienia do używania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej nasuwa się podobne pytanie dotyczące informacji o produkcji ekologicznej w rozumieniu art. 30 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848, której stosowania również zabroniono stronie skarżącej w zaskarżonej decyzji.
- 18 W sytuacji, w której dwa przedsiębiorstwa produkują taką samą żywność przetworzoną, która jest zgodna z równoważnymi przepisami dotyczącymi produkcji i kontroli państwa trzeciego uznanego zgodnie z art. 48 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848, ale już nie – jak w niniejszym wypadku z powodu dodawania określonych składników – z wymogami określonymi w art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 w związku z załącznikiem II część IV pkt 2.2.2. lit. f), i chcą wprowadzać do sprzedaży swoje produkty w Unii Europejskiej z informacją o produkcji ekologicznej, dochodzi w tym zakresie – jeżeli uznać te dwa stany faktyczne za co do zasady porównywalne – do nierównego traktowania w rozumieniu art. 20 karty praw podstawowych: Podczas gdy przedsiębiorstwo wytwarzające w Unii Europejskiej zgodnie z art. 30 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2018/848 w wypadku sprzedaży w Unii Europejskiej nie może opatrzyć swojego produktu informacją o produkcji ekologicznej, przedsiębiorstwo mające siedzibę w państwie trzecim uznanym zgodnie z art. 48 rozporządzenia (UE) 2018/848 może oznaczyć swój produkt taką informacją.

Wynika to stąd, że zgodnie z art. 45 ust. 1 lit. b) ppkt (iii) rozporządzenia (UE) 2018/848 produkt objęty tym rozporządzeniem może zostać przywieziony z państwa trzeciego celem wprowadzenia go do obrotu w Unii jako produktu ekologicznego, jeżeli – oprócz spełnienia innych warunków – pochodzi z państwa trzeciego uznanego zgodnie z art. 48 rozporządzenia (UE) 2018/848 i jest zgodny z równoważnymi przepisami dotyczącymi produkcji i kontroli tego państwa trzeciego.

- 19 Przedstawione w pkt bb) kwestie dotyczące uzasadnienia nierównego traktowania producentów mających siedzibę w Unii Europejskiej i producentów mających siedzibę w państwach trzecich są analogiczne w odniesieniu do informacji, o której mowa w art. 30 rozporządzenia (UE) 2018/848. Wyjaśnienia wymaga to, czy z art. 20 karty praw podstawowych wynika, że żywność przetworzona pochodząca z Unii Europejskiej zgodnie z art. 30 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 może być opatrzona terminem odnoszącym się do produkcji ekologicznej bez używania logo produkcji ekologicznej Unii Europejskiej. Również w odniesieniu do tego stanu faktycznego odpowiedź na to pytanie nie jest oczywista.
- 20 4. Postawione pytania mają znaczenie dla wydania rozstrzygnięcia w sprawie. W świetle obecnego stanu postępowania sąd odsyłający zakłada, że wyrób odpowiadający produktowi „Blutquick” w USA mógłby być produkowany i sprzedawany jako żywność ekologiczna.
- 21 a) USA stanowią uznane państwo trzecie w rozumieniu art. 48 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/848 w związku z art. 33 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 834/2007. Na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 126/2012 z dnia 14 lutego 2012 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 889/2008 w odniesieniu do certyfikatów oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1235/2008 w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu produktów ekologicznych ze Stanów Zjednoczonych Ameryki (Dz.U. 2008, L 41, s. 5) zostały wpisane do zawartego w załączniku III rozporządzenia Komisji (WE) nr 1235/2008 z dnia 8 grudnia 2008 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu produktów ekologicznych z krajów trzecich wykazu krajów trzecich, których systemy produkcji i środki kontroli w odniesieniu do produkcji ekologicznej produktów rolnych uznawane są za równoważne z tymi ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 834/2007. Podstawę stanowiła umowa o równoważności z dnia 15 lutego 2012 r., zawarta w drodze wymiany listów. Na mocy rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/931 z dnia 17 czerwca 2015 r. w sprawie zmiany i sprostowania rozporządzenia (WE) nr 1235/2008 ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w odniesieniu do ustaleń dotyczących przywozu produktów ekologicznych z krajów trzecich (Dz.U. 2007, L 151, s. 1) wpis dokonany pierwotnie na czas określony został przedłużony na czas nieokreślony. Zgodnie z art. 48 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2018/848 uznanie obowiązuje na czas określony do dnia 31 grudnia 2026 r. Decyzją Rady (UE) 2021/1345

z dnia 28 czerwca 2021 r. w sprawie upoważnienia do podjęcia negocjacji w celu zawarcia umów dotyczących handlu produktami ekologicznymi (Dz.U. 2021, L 306, s. 2) Komisja została upoważniona do podjęcia takich negocjacji między innymi z USA.

- 22 b) Sąd odwoławczy ustalił w sposób wiążący dla sądu rozpatrującego skargę rewizyjną [§ 137 ust. 2, § 173 zdanie pierwsze 1 Verwaltungsgerichtsordnung (kodeksu postępowania przed sądami administracyjnymi, Niemcy) w związku z § 560 Zivilprozessordnung (kodeksu postępowania cywilnego, Niemcy)], że zgodnie z właściwymi przepisami prawa USA – w szczególności Organic Foods Production Act (zwaną dalej „OFPA”) – witaminy i minerały będące składnikami odżywczymi pod pewnymi warunkami są dopuszczone jako składniki w lub na produktach przetworzonych, które są oznaczone jako ekologiczne lub składające się z wyprodukowanych ekologicznie wyszczególnionych składników lub grup żywności (§ 206.605 OFPA). Uczestnicy postępowania oświadczyli na rozprawie, że na chwilę obecną wychodzą z założenia, iż produkt odpowiadający produktowi strony skarżącej mógłby być sprzedawany w USA jako „organic”.

[...]

[podpisy]

DOKUMENT ROBOCZY